că-l înţelegem, în realitate ne va fi foarte greu să-l definim, adică să arătăm exact ce înţelegem printr-însul. Dificultatea e legată de însăşi natura definiţiei. Şi iată de ce: a defini înseamnă a lămuri un lucru prin altele. În cazul special al existenţei în al doilea înţeles, al existenţei de fapt, ontologice, acest lucru e foarte dificil, dacă nu chiar imposibil. De ce? Pentru că, în această a doua accepţie, ideea de existenţă este ideea cea mai generală pe care o putem forma despre un lucru. Orişice lucru, luat în vreun fel oarecare în consideraţie, admite acest predicat. Nici o altă idee nu-l va putea deci lămuri pe deplin.

Că ideea de existenţă este ideea cea mai generală, pe care o avem despre orice lucru, nu e greu de înţeles. În acest sens, general, orice lucru despre care vorbim – este. Este, pentru bunul motiv că, „dacă n-ar fi, nu s-ar povesti". Dar aci încep dificultăţile. Aşa, generală, ideea de existenţă e complet nedeterminată. Şi, ca atare, de nici un folos. Dacă şi eu sunt, şi lucrul acesta din faţa mea este, şi dacă este, deopotrivă [este] şi ceea ce gândesc despre el; şi ceea ce-i doresc, de asemeni – atunci ideea de „este" e echivocă şi nu foloseşte la nimic. Şi totuşi, acest lucru nu e cu totul adevărat,